

ÍSLENSKI ALPAKLÚBBURINN

NR. 21 — SEPT. '81

Útgefandi **ÍSLENSKI ALPAKLÚBBURINN**, félag íslenskra áhugamanna um fjallamennsku, pósthólf 4186, Reykjavík, Ísland.

Blað þetta kemur út í byrjun 3ja hvers mánaðar. Efni í það þarf að berast ritnefnd fyrir 1. næsta mán. fyrir útkomu blaðsins.

Stjórn ÍSALP:

Formaður: Guðjón Ó. Magnússon,
s. 74558

Gjaldkeri: Halldór Guðmundsson,
s. 86090

Ritari: Magnús Guðmundsson,
s. 30214

Varaformaður: Torfi Hjaltason,
s. 24726

Meðstjórn: Einar Steingrímsson,
s. 16346

Vilborg Hannesdóttir,
s. 40684

Ferðanefnd: Guðjón Ó. Magnússon
Torfi Hjaltason
Pétur Ásbjörnsson,
s. 41428

Húsnefnd: Vilborg Hannesdóttir
Róbert Tómasson,
s. 36588

Ragnar Jóhannsson,
s. 84263
Þórunn Bjarnadóttir,
s. 73525

Ritnefnd:

Ábyrgðarmaður: Magnús Guðmundsson

Aðrir í ritnefnd: Sighvatur Blöndahl,
s. 32789, v. 10100
Snævarr Guðmundsson,
s. 85070
Guðlaug Halldórsdóttir,
s. 75190/74749
Olgeir Sigmarsson,
s. 26793

Fræðslunefnd:

Torfi Hjaltason
Helgi Benediktsson
Einar Hrafnkell Haraldsson

Efni í blaðinu

Frá stjórninni	3
Félagsstarfið	4
Tröllaskagi	6
Leiðarvísir ÍSALP: Nr. 15: Valshamar í Eilífsdal	8
Fréttapistill	11
Með SA-Vatnajökul fyrir fótum	14
Fiescherwand	15
Fjallaannáll, 5. grein	18
Hefur þú áhuga á að komast til Grænlands?	24
Skálinn	28
Ferðir og fundir ÍSALP	30

Forsíðumyndin:

Klifur í Rustanöf hjá Vestrahorni.
Ljós. Snævarr Guðmundsson. Ág. '81.

Setning: Prentstofan Blik
Offsetvinna: Repró
Prentun: Formprent

Frá stjórninni

Náttúra Íslands er ein af auðlindum landsins. Hún á hvergi sína líka á jörðinni og það vita allir Íslendingar sem þekkja hana af eigin raun. Þessi náttúra er afar viðkvæm fyrir átroðningi, það sjá allir sem komið hafa á hálendi landsins. Eitt svið þessarar stórkostlegu náttúru sem við eigum eru háfjöllin og jöklarnir, aðaláhugasvæði klúbbsins. Til þess sækja klúbbsfélagarnir.

Það er ljóst af umræðum að undanförunu og úr fjölmiðlum að margir erlendir ferðamenn koma árlega til landsins. Þeir koma margir til að ferðast um hálendið og er því ekki alltaf skilað eins og komið var að því. Er þessi straumur fólks sem er nú þegar orðinn of stór, að álit margra aðeins byrjunin á stærri flóðöldu? Ef svo er þá gæti farið svo að landinn kæmist ekki um sitt eigið land án þess að standa í biðröðum, tjalda á troðfullum tjaldstæðum o. s. frv. eða beinlínis flyja það!

Eins og er, eru ennþá til svæði sem við getum rölt um án þess að rekast á annað fólk, troðnar slóðir eða merki um mannaferðir yfirleitt. Við, sem stundum fjallamennsku, og viljum halda óbreyttu ástandi verðum að vera á varðbergi fyrir því að erlendir ferðamenn leggi ekki undir sig síðustu og tærustu perluna í íslenski náttúru, háfjöllin og jöklana. Ef erlendir ferðamenn hafa áhuga á að koma hingað á fjöllin okkar er það gott og gilt, en við eigum ekki að halda uppi stefnulausri landkynningu svo að við getum ekki notið þess að vera frjáls í okkar eigin landi.

Eitt sumar enn er horfið frá okkur og

framundan er nýr vetur. Þegar lítið er yfir árangur þessa sumars sést að félagsmenn hafa fengið áorkað mörgu í fjöllumum. Vonandi verður þessi áhugi áfram í vetur því að mörg verkefni eru framundan. Í haust er stefnt að því að smíða þennan marg umtalaða skála hér í bænum og flytja hann síðan eftir áramót upp í Botnssúlur. Smíðin mun hefjast 3. október og eru allir sem hafa áhuga á að vera með í smíðinni hvattir til þátttöku, því að án þín getur þessi skáli ekki orðið að veruleika. Rétt er að fylgjast með gangi málsins á opnu húsunum á miðvikudögum.

Ein breyting verður á starfsemi klúbbsins í vetur. Boðið verður upp á vandaðar myndasýningar í Auditorium sal Hótel Loftleída einu sinni í mánuði. Tilgangur með þessum myndasýningum er fyrst og fremst sá að lifga upp á félagsstarfsemina yfir háveturinn svo og að geta boðið innlendum og erlendum gestum klúbbsins til að sýna hjá okkur. Dagskráin verður nánar auglýst í félagsmála dálki Morgunblaðsins fyrir hverja sýningu en tímasetning þeirra verður að öðru jöfnu annan miðvikudag í hverjum mánuði. (Sjá nánar aftast í blaðinu). Aðgangseyrir verður á hverja sýningu, sem samsvarar einum bíómiða. Þessir peningar verða notaðir til að greiða leigu á salnum en allur afgangur verður settur í sjóð til að geta boðið þekktum erlendum fjalla-ljósmyndurum svo sem Doug Scott, Peter Boardman, eða John Cleare til að sýna hjá okkur.

Guðjón Ó. Magnússon

Félagsstarfið

Bergklifurnámskeið

Námskeið í bergklifri var haldið helgina 12.–14. júní sl. Á föstudagskvöldi var hin fræðilega hlið klifursins tekin fyrir en að morgni laugardags var haldið í Öskjuhlíð og æft klifur og tryggingar fram eftir degi. Morguninn eftir var farið að Þríhnúkum í Bláfjöllum og var ætlunin að fara niður í gíginn en hann er um 100 m djúpur. En vegna mikils roks og mjög mikillar rigningar fór aðeins Pétur niður. Tók það um tvo tíma, þ. e. að síga niður og „þrússikka“ sig upp. Síðan var haldið að fossinum, norðvestan við Breiðholt, og var klifrað þar í góðu veðri fram á kvöld.

Leiðbeinandi var Pétur Ásbjörnsson og þátttakendur: Grétar S. Ingvarsson, Guðmundur Guðbjörnsson og Eiríkur Bragason.

Þátttakendur voru sammál um, að námskeið þetta hefði verið fámennit en mjög góðmennt og hefði tekist hið besta.

E. B.

Eyjafjalla — Mýrdalsjökull

Komið var að Skógum um tíuleytið á föstudagskvöldið. Þaðan var ferðinni heitið á Fimmvörðuháls. Uppgangurinn var blaut og þreytandi, en þó ánægjuleg. Í skálann var svo komið um hálfþrjúleytið.

Á laugardeginum vöknudum við við sama

veður og um kvöldið, þoku og norðan súld. Við höldum þó samt af stað og eftir þriggja tíma gang í niðarþoku, var ákveðið að áfangastað væri náð. Settumst við þar niður og snæddum. Á niðurleið létti til í nokkrar mínútur og blasti þá við fögur jöklasýn.

Um kvöldið var mikill gestagangur, bæði áttavílt útivistarfolk og garpar úr HSSR.

Veðrið hélst slæmt á sunnudeginum, og var því snemma hugað til heimferðar.

Þátttakendur voru 4 og fararstjóri Halldór Guðmundsson.

Kerlingarfjallaferð

Lagt var upp frá Grensásvegi á bílaleigubíl klukkan 8 þann 10. júlí og ekið sem leið lá upp í Kerlingarfjöll. Er þangað kom tóku menn á sig náðir. Þegar upp var staðið um morguninn voru menn all hressir og var ákveðið að ganga á hæstu fjöllin í nágrenninu.

Fyrst var gengið á Loðmund í samfloti við nokkra menn úr Hjálparseit skáta í Reykjavík. Þar tókum við upp nesti og skyggndumst um. Síðan var gengið á Snót og Snækoll en þaðan renndi hluti af hópnum sér niður á skíðum á meðan þeir sem eftir voru gengu á Fannborg en því næst niður í tjöld. Tveir fóru á Kerlingu 30 m. háan klettadrang og tók klifrið um 1 klst. Veður var sémilegt, þurrt og skyggni gott en sólarlaust. Þátttakendur voru 8. Fararstjóri var Róbert Lee Tómasson.

Ragnar Jóhannsson

Á Hvannadalshrygg. Svínafellsjökull í baksýn. Ljós. Jón Geirsson ág. 1981.

Ferð á Öræfajökul

Farið var með rútu FÍ í Skaftafell að kvöldi föstudagsins 31. júlí þar sem tjöld voru reist. Gengu menn fljótlega til náða, þar sem veðurhorfur voru góðar og ætlunin að fara á Hvannadalshnjúk dagin eftir. Um 7.00 voru menn ræstir og farið var að taka til nestið. Upp úr 8.00 var svo lagt af stað. Veðrið var mjög gott glampandi sól og hvergi sást ský á himni. Gengum við sem leið lá fyrst upp með og síðan uppá sporð Virkisjökuls. Þaðan lá leiðin upp með Hvannadalshrygg að austan. Farið var upp nokkuð langa fönn er þar var, en í 1600m hæð var farið yfir

hrygginn. Gengum við nú upp með honum að vestan. Þar var jökullinn töluvert sprunginn, höldum við áfram undir Dyrhamar. Næst varð fyrir okkur allbrött ca. 70m löng snjóbrekka upp hana var þrilað (1. gráð snjóklifur). Nú blasti Hvannadalshnjúkur við á vinstri hönd. Eftir ca. 1 klst. var tindi Hvannadalshnjúks náð eftir rúmlega 9 tíma ferð. Nú tóku menn að innbyrða svolítið af næringu og virða fyrir sér hið stórkostlega útsýni. Því næst var haldið af stað niður eftir Sandfellsleið. Í Skaftafell komum við svo á 11 tímum. Sunnudeginum eyddu sumir til hvíldar en nokkir fóru í sporð Skaftafellsjökul og tóku þar nokkrar léttar ísklifursæfingar. Áleiðis í bæinn var svo haldið að morgni mánudagsins 3. ágúst. Þátttakendur voru 7. Fararstjóri Jón Geirsson.

Jón Geirsson

Tröllaskagi

Eitt svæði hér á landi hefur orðið algjörlega útundan meðal félagsmanna sunnanlands. Það er Tröllaskaginn milli Eyjafjarðar og Skagafjarðar. Að vísu hafa nokkrir félagar gert garðinn frægan síðustu árin og klifið Hraundrangann, en að honum undanskildum hefur lítið verið farið um svæðið. Eitt er þó víst: Ef menn eru í vandræðum með hvar þeir eiga að eyða fríinu sínu þá eru fáir staðir sem bjóða upp á jafn breytilega möguleika til fjallamennsku og Tröllaskaginn.

Því fengum við að kynnst af eigin raun í sumar, Þór Ægisson og ég. Við vorum sam-

mála um að hér væri einn hrikalegasti fjallgaður á landinu og gæfi Ölpunum ekkert eftir. Hvassir og brattir tindar skipta ekki tugum heldur hundruðum eða jafnvel þúsundum og margir þeirra hafa líklega aldrei verið fótum troðnir eða heyrt mannamál.

Það sem vakti mesta athygli okkar var að þarna eru ótal möguleikar fyrir fjallamanninn. Hægt er að ferðast þar um á fjalla- eða gönguskíðum langt frameftir vori. Við vorum þar í lok júní og fórum hring um Vindheimajökul á fjallaskíðum og gengum á Bungu, Strýtu og Kistu sem eru fjallatoppar

Lambi, skáli Ferðafélags Akureyrar. Tröllafjall í baksýn. Tröllin sjást efst til hægri.

Á Vindheimajökli. Strýta minnir óneitanlega á þekkt fjall í Ölpunum.

á jöklinum í um 1400 m. hæð. Einnig fórum við hringferð um Barkárdals- Tungna- hryggs- og Skíðadalsjökul. Allt var þetta létt viðureignar. Síðari leiðin er reyndar með þeim afskekktari á skaganum og eru tindar þar mjög sjaldan klifnir. bóndinn á Púfnavöllum í Hörgárdalnum sagði okkur að hann vissi ekki til að gengið hefði verið á Eiríks- og Péturshnjúka sem við fórum upp á á leið okkar um svæðið. Ekki þarf það að vera rétt að við hefðum verið fyrstir upp á þessa tinda því að fréttir um ferði á svæðið eru fáar og margir láta ekki vita af sér.

Pegar talað er um Tröllaskagann má ekki gleyma hæsta fjalli svæðisins, Kerlingunni. Að sjálfsögðu lá leið okkar upp á hana. Gengum við fyrst inn Glerárdalinn, í Lambaskála sem Ferðafélag Akureyrar á

undir kerlingunni. Skálinn er óneitanlega skemmtilega staðsettur og fáir dalir geta státað af öðrum eins fjallahring og Glerárdalur er. Þaðan er létt rölt upp á Lambárdalsöxl þar sem hinn glæsilegi norðurveggur Kerlingarinnar blasir við. Hún var fyrst klifinn fyrir nokkrum árum af

Þaðan er ágætt að halda áfram upp öxlina upp á háslétta fjallsins. Enginn verður svikinn af þeirri göngu og mæli ég eindregið með henni. Nú er ekki öðru við að bæta en að hvetja aðra sunnlendinga til að feta í fótspor okkar og fara norður því að þar bíða mörg freistandi verkefni fyrir íslenska fjallamenn, vetur sem sumar.

Guðjón Ó. Magnússon

Leiðarvísir ÍSALP

NR. 15: VALSHAMAR Í EILÍFSDAL

Norðanmegin í Esju er stór dalur sem heitir Eilífisdalur. Ekki er ætlunin að lýsa leiðum í sjálfum dalnum, það mun verða gert síðar, heldur í klettastapa nokkrum sem er eins og útvörður dalsins í vesturhlíðum Skálatinds og heitir Valshamar. Afar auðvelt er að komast að hamrinum, en hann blasir við er komið er í dalinn. Hægt er að aka inn í dalinn á tveimur stöðum, annars vegar af Vesturlandsvegi inn í Miðdal og í gegnum hann inn í Eilífisdal en hins vegar ekinn Eilífisdalsafleggjari af Vesturlandsvegi. Fyrirnefnda leiðin er mun styttri. Þá er ekið austur inn á sumarbústaðasvæði og upp brekku en því næst í norður að enda vegarins.

Gæta skal að trufla ekki, eða fara inn á lönd sumarbústaðaeigenda, heldur ganga vel frá bílnum þar sem hann er ekki fyrir. Þaðan er u. þ. b. 5 mín. gangur í norður að hamrinum.

Hamarinn er úr stórum stuðlum svipað og er í Stardal og er hæðin á bilinu 15–20 m. Mikill gróður er í sprungum og ber að skemma hann sem minnst, en hingað til hefur verið komist hjá því. Helstu tryggingar eru hnetur en óskilegt að nota fleyga.

Pegar hafa verið farnar fjórar leiðir í Hamrinum misjafnlega erfiðar.

Framtíðarmöguleikar í hamrinum eru ekki miklir, það er að segja miklu fleiri leiðir verða ekki farnar því að kletturinn er ekki ýkja mikill.

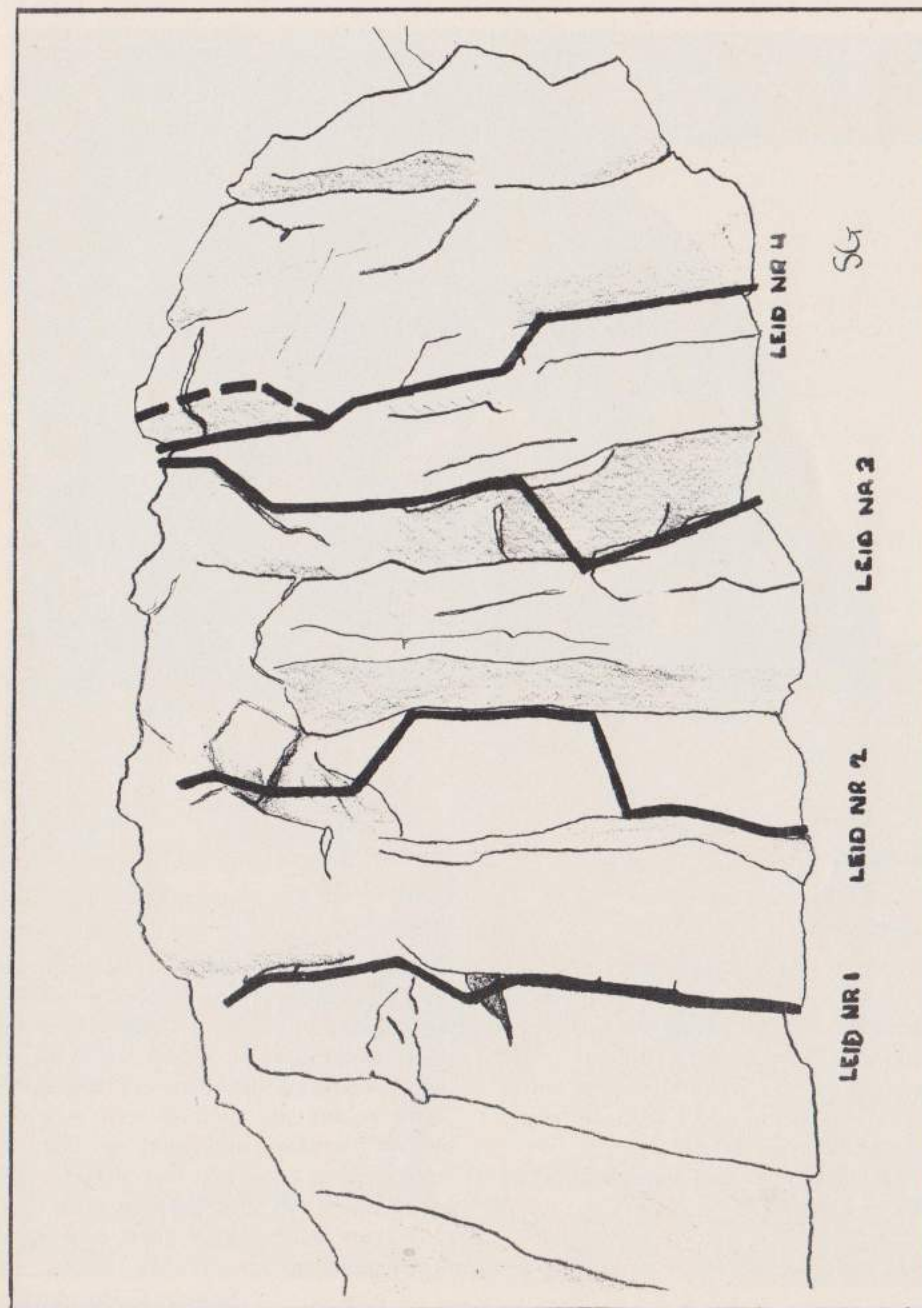
En það er vel þess virði að fara þangað og spreyta sig við leiðir sem flestar eru við hæfi sæmilegra klifrara.

Leið nr. 1 Hæð 20 m Gráða 5.4

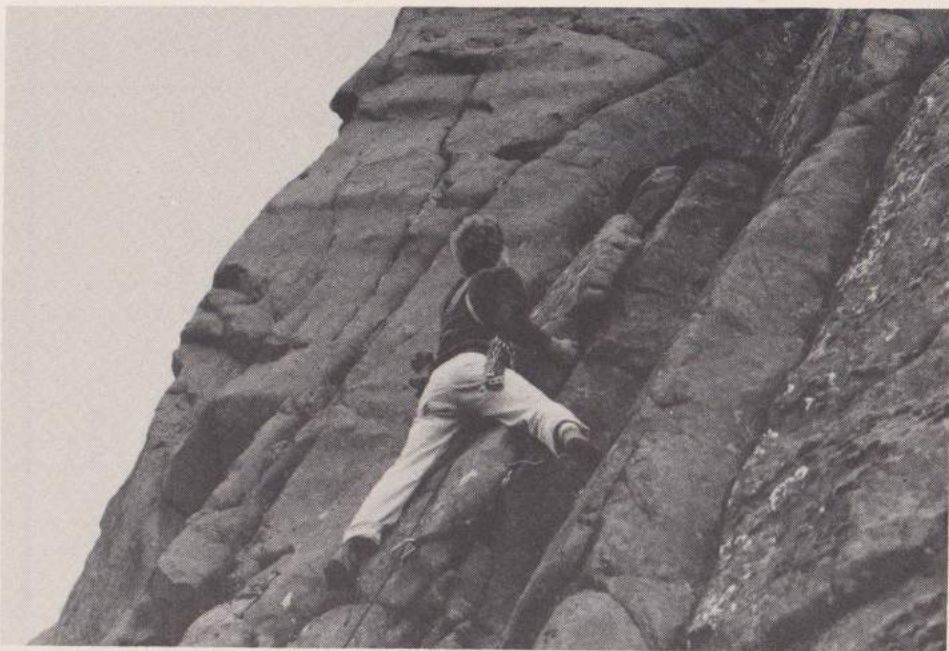
Klifrað upp horn með stórum hand- og fót-festum u. þ. b. m, að litlu þaki. Þar er gott að koma fyrir hnetu í sprungu á hægri hönd. Notið sömu sprungu fyrir handfestu (handjam) og klifrið upp fyrir þakið um 2 m upp á syllu (5.4). Síðan upp auðveldi kletta á vinstri hönd inn í horn með víðri sprungu. Upp hana og upp fyrir brún. Góðar megintryggingar eru þar fyrir ofan og á það reyndar við um allar leiðirnar.

Leið nr. 2 Hæð 20 m Gráða 5.7

Erfiðasta leiðin á svæðinu og ekki við hæfi byrjenda. Verður erfiðari er ofar dregur og endar í slútandi vegg. Klifrað upp með sprungu vinstra megin uns veggurinn hangir aðeins yfir sig og sett þar inn trygging. Farið yfir í hægri sprungu á sléttum vegg, mestmegnis á viðnámi. Upp með sprungunni um 6–8 m og þá skásneytt til vinstri upp á bratta syllu og skoru. Nú eru um 2–3 m eftir en það er jafnframt erfiðasti hluti leiðarinnar. Klifrað upp slútandi vegg með „handjam“ tækni og upp fyrir brún (5.7)

Valshamar, Eilífisdal.

Klifur í Valshamri, Eilífsdal. Leið nr. 3.

Leið nr. 3
Hæð 20 m
Gráða 5.3

Klifrað upp víðar sprungur um 2 m upp á góða syllu. Þar er ágætt að setja inn milli-tryggingu. Skásneytt yfir sléttan vegg inn í örlítið horn til hægri (5.3). Nokkrar hreyfingar upp það uns það endar og þá upp á góðum handfestum upp í skoru til hægri. Upp með henni upp fyrir brún.

Þessi leið er ágæt sem upphitunarleið er komið er á svæðið.

Leið nr. 4
Hæð 17–20 m
Gráða 5.5

Klifrað upp horn, með svókallaðri „Lay-back“ tækni, mestmegnis á viðnámsfótfestum (5.5) um 5–6 m. Þá er klifrað út á syllu á vinstri hönd og síðan klifrað upp um 3 m beint að sprungu sem víkkar er ofar dregur. Þaðan er um tvær leiðir að velja. Annaðhvort að fara upp sprunguna og síðan til vinstri upp á brún, eða fara sléttan vegg hægra megin við sprunguna og síðan upp fyrir brún. Þessi veggur hefur eina tæpa hreyfingu líklega 5.6.

Snævarr Guðmundsson

Fréttapistill

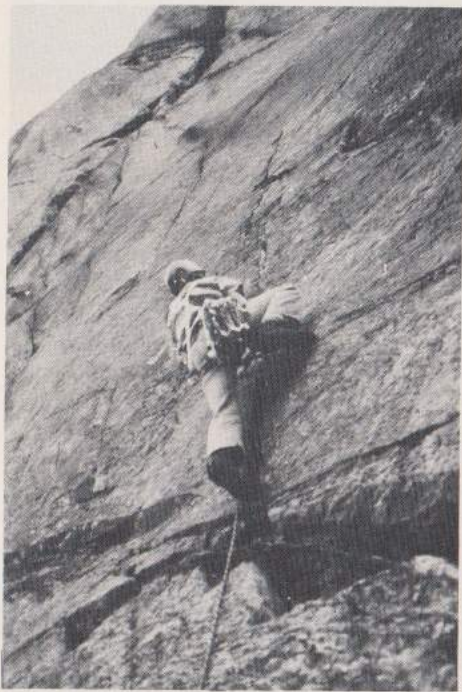
Um hvítasunnu fóru þeir Guðjón Ó. Magnússon, Magnús Guðmundsson, Jón Ólafsson og Ari T. Guðmundsson á Goðahnúka í suðaustanvrðum Vatnajökli, í skála Jökla-rannsóknarfélagsins, þeir gengu úr Hof-fellsdal, um Vesturdal og utan í Vestan-verðum Goðahrygg, aðallega á skíðum. Þeir félagar hrepptu leiðindaveður og hrímþoku á uppleið og biðu árangurslaust í skálanum eftir betra veðri í tvo daga. Gangan upp tók 12 klst.

Á niðurleið komust þeir í ágætu veðri á Grasgiljatind (1276m) og Magnús og Ari gengu á Birnudalstind (1326m) síðar í ferðinni (sjá frásögn). Var það 8 klst. ferð.

Einar Steingrímsson, Torfi Hjaltason og Bill Gregory fóru til Noregs í júlí. Björn Vilhjálmsson, sem nú býr í Kaupmannahöfn,

Grasgiljatindur (1275 m). Ljós. G. Ó. M., júní 1981.

Erfitt klifur í Nora Fjell, Noregi.
Ljós. Torfi Hjaltason. Júlí '81.

var einnig með í för. Dvöldust þeir á Romsdalssvæðinu allan tímann u. þ. b. þrjár vikur. Voru klifraðar ýmsar leiðir af ýmsum erfiðleikum, allt hreinar klettaleiðir. Hæstu leiðirnar voru 450–600 metra háar og erfiðustu spannr sjötta gráða. Veður var slæmt utan þriggja, fjögurra sólardaga. Svæðið býður upp á ógrynni leiða, en flestar smærri leiðirnar þykja nokkuð grónar og lausar jafnvel. Einnig torveldar skógur og alls kyns gróðurdrasl göngu að leiðunum og niðurför. En hæstu og lengstu leiðir, 1000–1800 metrar, eru frekar meira heillandi. Þá er gott veður líka nauðsynlegt í nokkra daga samfelld, til þess að þær séu í ástandi til klifurs, þurrar og þess háttar. Svo ekki sé minnst á stökkið að fara ur 30–40 metra háum klettum í eins og hálfs km. langt klifur.

Hraundrangi var sigraður í fimmta skipti í enda júlí af þremur félögum ÍSALP, Birgi Jóhannessyni og Ævari og Örvari Aðalsteinssonum. Farið var upp frá Hörgárdal og gengið sem leið lá að Hraundranganum. Eftir einnar og hálfar klukkustundar göngu var komið í lítið skarð sem er fyrir neðan Hraundrangann, en þar hefst hið eiginlega klifur sem er um 80 metrar. Klifrið tók þá um 3 klukkustundir.

Að þeirra mati var klifrið III. gráða, en bergið í Dranganum er ákaflega laust og lítið um tryggingar. Auk þess er þar mikil lofthæð. Veður var ákaflega gott, skafheiður himinn og logn.

Þann 21. ágúst síðastliðinn var hinn 300 metra hái vesturveggur Vestrahorns klifinn af þeim Jóni Geirssyni og Snævari Guðmundssyni. Það tók þá félagar um tvær og hálfa klukkustund að klífa leiðina sem er 450 metra löng. Að þeirra sögn er bergið með því besta sem þeir hafa kynnst og stórkostlegt til klifurs. Að þeirra mati var leiðin af IV. gráðu en erfiðast (crux) 5,6 (V/V+). Fyrstu 80–100 metrarnir voru erfiðastir.

Í sömu ferð var reyndar líka gerð tilraun til að fara á óklifinn tind en hún mistókst.

Þumall hlaut sína fimmtu heimsókn þann 30. ágúst síðastliðinn. Þar áttu í hlut þau Björn Gíslason, Róbert Lee Tómasson og Vilborg Hannesdóttir. Mun þetta vera í fyrsta skipti sem kvenmaður fer á Þumal. Lagt var af stað úr Skaftafelli kl. 5.30 á laugardag og gengið inn í Mosárdal, en lagst var til svefns í botni dalsins. Kl. 6.00 næsta

Í vesturvegg Vestrahorns. Ljós. Snævarr Guðmundsson. Ág. '81.

morgun var leiðindarveður er tjaldbúar vöknudu en um 9.30 leytið var komið glaðasólskin og var þá lagt af stað. Rölt var í rólegheitum upp að Þumli en þangað var komið um kl. 14.00. Lagt var í klifrið um kl. 15.00 og voru þau 50 mín upp á topp, en þau sólóudu. Dvalið var í þó nokkurn tíma á tindinum en síðan stigið niður síðasta hlutann síðan var gengið niður í Mosárðsl, fengið sér smávegis í svanginn og gengið síðan niður í Skaftafell um kvöldið. Mun þetta vera í annað skipti sem Þumall er sólóaður.

Að lokum má geta þess að tilraun var gerð til að fara á Þumalinn helgina áður en hætta þurfti við vegna veðurs. Þar áttu í hlut þeir Ragnar Jóhannsson og Daníel Helgason.

Þann 5. september síðastliðinn var NV veggur Skessuhorns sigraður í annað skipti af þeim Jóni Geirssyni og Snævarri Guðmundssyni. Voru þeir félagar 2 1/2 klst. að klífa vegginn. ákaflega kalt var í veðri en annars ágætis veður. Þeir félagar fóru sömu leið og eir fóru í fyrri, eða klettariði í miðjum veggnum.

Með SA-Vatnajökul fyrir fótum

Það er ekki ónýtt að sjá rakleiðis yfir suðurjaðar Vatnajökuls, frá Öræfajökli til Grasgiljatinds við Hoffellsdal í einni sjónhendingu. Esjufjöll eru ekki ósvipuð eyjum í hvítu hafi og Þverártindsegginn með hrunklum stingur sér öðru hvoru upp úr þunnum uppstreymisskýjum. Norðar er Snæfell (hið syðra) með hvössu horni á kollinum og það glampar á kúptan jökulskalla neðan við hornið. Parna bíður greinilega skemmtilegt verkefni. Framan við tærnar er flugbratt niður í dimman Kálfafellsdalinn sem liggur í sveig inn í fjallaklasann. Reyndar skerst dalhvilft upp úr Kálfafellsdal inn að jöklinum til hægri, hálfalín í skugganum, og heitir víst Kaldárgil. Það vekur enga athygli. Manni er aftur á móti starsýnt á fjallsranann sem markar Kaldárgilið móti Kálfafellsdalnum. Raninn er afar skörðóttur og ber nalarlaga tind lang hæst. Hann er líkur Hraundranga í Öxnadal og líklega skrambi erfiður viðfangs. Mót norðri og austri er þverbratt niður jökulfannir til upptaka Heinabers- og Skálafellsjökuls, en skörðóttar eggjar liggja yfir Kaldárnúp í norðvestur og Miðfell til sauð austurs. Að baki eru spor okkar sem saumur í snjófönnunum niður að Birnudal.

Þar sem við sitjun tveir undir vörðubroti á Birnudalstindi (1326m) í síðdegissólbaði, Magnús Guðmundsson og höfundur, erum við ánægðir með gönguna á þennan sjaldstigna tind. „Heldur að það sé, maður...“, „vá“, „Þetta er alveg makalaust“ og annað þessu líkt heyrðist meðan við svipuðumst um.

Við lögðum upp 8. júní, frá túnfæti Brunnárbæjar í Suðursveit, gengum inn Staðardal og upp í Birnudal í átt að bröttum múla innst í dalnum. Birnudalur skerst

vestur úr Staðardal, mjög snotur en þröngur undir hömrum fjallshryggjum sem tengir saman Staðarfjöllin og Birnudalstind. Við horfum mikið á nafnlausan og brattan tind á hryggnum sem líkist Skarðatindi, en er mun lægri þó. Birnudalsáin er ekki merkt á kortið. Í henni eru margir fossar, þar á meðal þrír ofarlega sem eru spegilmynd hver af öðrum og bláir hyljir undir. Viða er árfarvegurinn grafinn djúpt í gljúfrum. „Með fallet á“, segir Magnús.

Upp málann, um skriður og tór liggur leið okkar inn á hrygg er stefnir á fannir í kinnnum Birnudalstinds. Ekki höfum við þörf fyrir ísaxir, aðra járnvöru og línuna í bakpokum, heldur skiptumst á að troða mjúka snjóinn í átt að hvelfdum kolli tindsins þar sem klettabrík myndar háeggina eins og skutur á skipi. Eftir um 5 klst. göngu stöndum við þarna uppi. Þá er orðið ljóst að Birnudalstindur er ekki 1406 m kollurinn sem merktur er á svo mörgum kortum með því nafni. Birnudalstindur er öllu lægri. Hinn er aftur innar og nær jöklinum, líkastur höfða með jökulskalla. „Kaldárnúpur“, úrskurðar Magnús, en ég segi ekkert.

Leiðin hefur verið léttgengin og er hverjum göngufærum manni ágætt verkefni. Reyndar mætti fara skemmtilega snjó- og ísleið á tindinn úr Kálfafellsdal og Kaldárgili, upp klettabríkur og litla hvílfarjökla. Hvergi væri þar meiri háttar klifur, en þó nokkuð um sprungur og grjóthrun.

Við Magnús völdum okkur niðurleið austan við Birnudal, niður sólbræddar snjóbrekkur og gílskorning sem hentaði til langrar fótskriðu. Eftir 3 klst. stóðum við fremst í Staðardal. Birnudalstindur fær góð meðmæli.

Ari T. Guðmundsson

Fiescherwand í Berner Oberland

Mjög fáar tilraunir hafa verið gerðar til að klífa hinn ógnverkjandi Fiescherwand, eða Fieschervegg, í Berner Oberland í Mið-Sviss. Þar til síðla sumars 1980 voru aðiens þekktar fjórar leiðir upp vegginn, svo kallaðar Welzenbach/Tilmann-leið frá 1930, Steuri/Lüthileið frá 1937, Reiss/Sollbergen-leið frá 1939 og Wilkinson-leið frá 1977.

Það voru svo tveir Hollendingar, sem mættu á staðinn 28. júlí á síðasta ári, þeir Gerhard Friele og Gerard van Sprang. Þeir gerðu sér lítið fyrir og klifu vegginn eftir leið, sem allt fram að þeim tíma hafði verið

talín óklef, en nánar er hægt að sjá hana á meðfylgjandi mynd.

Fiescherwand, eða norðurveggur Fiescherhorn, er einn alerfiðasti Norðurveggurinn í Sviss. Veggurinn er um 1200 metra hár og er um 3ja kílómetra breiður. Meðalhalli veggins er um 60 gráður, en á um 35 metra belti er hallinn um 80 gráður. Alls tók ferðin þá félaga um 20 klukkustundir.

Þeir undirbúa nú fjöggurra manna leiðangur á Rupalvegginn á Nanga Parbat næsta sumar.

Sighvatur Blöndahl

Síðustu árin (1950–1977)

5.0. Inngangur.

Hér er þá kominn síðasti hluti Fjallaannáls. Hann tekur yfir árin eftir 1950 og líkist meir persónusögu en yfirliti yfir fegurstu upp-göngur á ákveðin fjöll og jökla eins og var í þremur fyrri hlutum annálsins.

Eftir að starfsemi Fjallamanna dróst saman uppúr 1950 leið alllangur tími þar til samtakabundin fjallamennska og klifur hófst að nýju (ÍSALP). Nokkrir Íslendingar, fáeinir erlendir ferðalangar og hjálpar-sveitirnar brúa bilið. Við munum fjalla mjög lauslega um atburði allra síðustu ára vegna þess að tímarit ÍSALP er þá orðið fullgóð samantekt um fjallamennsku. Verður svo vonandi lengi enn.

5.1. Flugbjörgunarsveitin – Jöklarannsóknarfélagið.

Þessi tvö samtök voru stofnuð í því skyni að efla aðstoðar- og björgunarstörf og hefja skipulegar athuganir á ísl. jöklum. Auðvitað þurftu sumir félaga þessarar samtaka að læra undirstöðuatriði klifurs og fjallaskíðamennsku. Nokkrir höfðu áður starfað með Fjallamönnum og voru ennfremur bæði í FBS og Jöklarannsóknarfélaginu.

Eftirtaldir menn virðast hafa komið einna mest við sögu fjallamennsku með umræddum samtökum:

Árni Kjartansson, Hörður Hafliðason, Haukur Hafliðason, Árni Edwins, Sigurður Waage, Árni Stefánsson, Ólafur Nielsson, Magnús Þór, Finnur Eyjólfsson og Magnús Eyjólfsson. Þeir voru ennfremur kjarninn í

Nicolas B. Clinch.

sérsvait FBS á árunum eftir 1952. Guðmundur Einarsson (Fjallamenn) aðstoðaði þá eitthvað við æfingar, m. a. í nýbyggingu

Flugbjörgunarsveitin í Gígjökli um 1960.

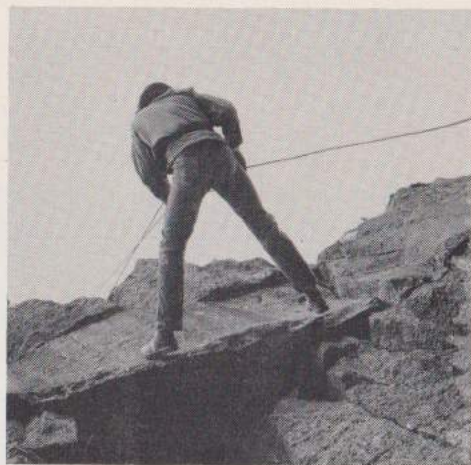
DAS og í Reykjavík, í Jósefsdal og Öskjuhlíð. Sérstakur akkur var þeim félögum í Nicholas Clinch – starfsmanni Bandaríkja-hers í Keflavíkurstöðinni. Hann var þaulvanur klifurgarpur og kenndi FBS-sveitinni til verka í Gígjökli og á Þingvöllum. Þá má og geta þess að Árni Edwins og Finnur Eyjólfsson fóru til náms við erlendan fjallaskóla 1954.

Árni Kjartansson var einna virkastur félagi FBS-sveitarinnar. Í samtali gat hann þess að þei hafi verið mikið á ferðinni fram undir 1965, en yngri menn smám saman tekið þá við.

Meðal verka hópsins má nefna:

1. Sérstök klifurferð með stórt landmælingamerki (tunnu) á hærri Hnappinn í Öræfajökli.

2. Skíðagönguferð úr Kjós í Skaftafellsfjöllum til Grímsvatna (Á. E., Á. KJ. og M. Eyj.).
3. Ferð á tvo nyrstu Hrutafjallstindana (1953).
4. Uppganga á Puríðartind (1747 m) í Öræfajökli.
5. Skíðaferð úr Tjaldskarði norðan Öræfajökuls niður í Esjufjöll.
6. Ferð af Vatnajökli, yfir Öræfajökul, niður við Rótarfjallshnjúk og upp aftur (með varahluti í snjóþíl). (Á. E., Á. KJ., M. Eyj.).
7. Fyrsta klifurferð upp allan Gígjökulinn í Eyjafjallajökli 1956. ferðin tók 10 stundir (N. Clinch, S. Waage, F. Eyj., Haukur H., Ól. N. og Á. KJ.).

FBS æfing á Þingvöllum 1961.

5.2. Dyrfjöll og Skarðstindur

Tvö ágæt fjallgönguafrek voru unnin 1952 og 1954. Þann 26. júlí 1952 lögðu þrír ungir menn frá Egilsstöðum í ferð til Dyrfjalla ofan Borgarfjarðar eystra. Þeir klifu syðri hluta fjallanna með nokkrum erfiðismunum, án hjálpartækja. Nöfn mannanna eru: Steinþór Eiríksson, Vilhjálmur Einarsson og Jóhann Ólafsson.

Skarðatindur (1385 m) innan við Skaftafell hefur löngum þótt tilkomumikill og torgenginn tindur. Fyrsta ferð á hann féll í hlut tveggja breskra rannsóknarmanna er dvöldust í Öræfum, Exley og Miller að nafni, 13. ágúst 1954. Þeir gengu úr Mosárdal (um 9-leytið) og náðu tindinum úr norðaustri um 2-leytið sama dag. Þeir notuðu nokkrar tryggingar að sögn, en töldu bergið afar slæmt til klífurs. Ekki er vitað um aðra uppgöngu á Skarðatind þangað til vorð 1981 (sjá Ísalp nr. 20).

5.3. Einar Guðjohnsen

Einar Guðjohnsen (Útivist) dvaldist um hríð í Washingtonfylki á vesturströnd Bandaríkjanna upp úr 1950 – í grend við hina miklu eldfjallakeðju, Cascade Range (Mt. St. Helens o. fl.). Einar gekk þar á og kleif nokkur fjöll, m. a. Mt. Rainier (4394 m) – sjá nánar 10. tbl. Ísalp. Eftir heimkomuna hefur Einar staðið framarlega í ísl. ferðamennsku, en ekki eða lítið lagt stund á klifur hér heima.

5.4. Agnar Koefod Hansen

Agnar Koefod Hansen, flugmálastjóri, gerðist félagi í Fjallamönnum á síðustu stríðsárunum og gekk á fjöll með þeim. Hann kleif m. a. Tindinn í Tindfjöllum. Árin 1956–'57 dvaldi hann við nám í Chambery í Frakklandi. Í einni ferða sinna til Chamonix slóst hann í för með þekktum frönskum fjallamanni. A. Bussoné að nafni. Þeir klifu saman Aguillé de Grand Monté (ca. 3800 m) og hóf Agnar þar með áhugaverðan feril við fjallgöngu og klifur erlendis sem þá var lítt stundað af Íslendingum um tíma.

Agnar kynntist Lydwig Steinauer, þýskum fjallagarpi og rithöfund, og gengu þeir saman á Breithorn, Klein Matterhorn (1957) og gerðu tilraun til að klífa Matterhorn en urðu frá að hverfa vegna isingar. Þeir reyndu einnig við Monte Rosa í illviðri, án árangurs. Þeim félögum tókst hins vegar að ganga á Mont Blanc, yfir Aguillé de Goutier. Þeir hrepptu hið versta veður á niðurleið lentu í hrakningum, en tókst að komast heilu og höldnu til Chamonix.

Fáeinum árum síðar gekk Agnar, fyrstur Íslendinga, á Uhuru-tind Kilimanjaro í Afríku. Það var 25. nóvember 1966.

5.5. Hjálparsveitir skáta

Áratugurinn milli 1960 og 1970 var ekki viðburðaríkur í ísl. fjallamennsku. Dreigið hefur úr virkni FBS-kjarnans. Að vísu ferðast menn víða um hálendið, m. a. á skíðum um Vatnajökul, en klifur er nær ekkert. Eftir 1970 verður hröð breyting þar á.

Í upphafi síðasta áratugar tók Hjálparsveit skáta í Reykjavík (HSSR) fjörkipp, en starfsemi hennar hafði verið lítil mörg ár þar á undan, m. a. vegna óheppilegra tengsla við Skíðafélag Reykjavíkur. Fjallamenska verður drifkraftur sveitarinnar, enda komu ungir menn sem þyrsti í nýjungar til sögunnar, sérstaklega frá 1972 að telja. Í þessum hópi voru t. d.: Sighvatur Blöndahl, Hlynur Möller, Einar Hrafnkell Haraldsson, Helgi Benediktsson og Pétur Ásbjörnsson. Sumarið 1974 héldu nokkrir menn úr HSSR til Alpafjallanna, tóku þátt í fjallamennskunámi í Austurríki og gengu á ýmsa þekktari tinda Vesturalpanna.

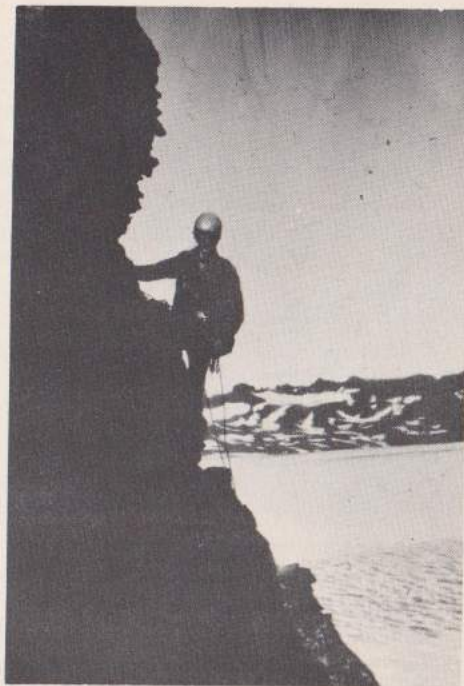
Um svipað leyti kom upp mikill áhugi á fjallamennsku meðal félaga Hjálparsveitarinnar í Vestmannaeyjum (HSSV). Nokkrir úr HSSV gengu á Mont Blanc og Kilimanjaro í fótspor Agnars K. Hansens. Hafa aðrir Íslendingar síðan fylgt á eftir.

En helsta framlag Vestmannaeyinganna til þessarrar sögu er klifur og fyrsta uppganga þeirra Daða Ásbjörnssonar, Kjartans Eggertssonar og Snorra Hafsteinssonar á Pumal (1279 m) í Skaftafellsfjöllum í ágúst 1975. Segja má að þeir hafi unnið kapphlaup við HSSR, en félagar úr henni er fyrr voru nefndir hugðust gera atlögu að Pumlinum.

1975 fara einnig fyrstu Íslendingar á Matterhorn síðan Þórður Guðjohnsen stóð þar 1911. Þar voru á ferð 2 flokkar úr HSSR og HSSV.

Fingurbjörg var fyrst klifin 1978. Farið var upp skriðurnar til hægri og síðan upp suðurhlíðina ca. 70 m háa. Ljós Helgi Ben., ágúst 1978.

Pétur Ásbjörnsson á leið upp á Fingurbjörg. Ljós Helgi Ben., ágúst 1978.

Heima fyrir eykst þríl og klifur næstu tvö árin. Í mars 1977 er ÍSALP, Íslenski Alpaklúbburinn, stofnaður. Kjarni stofnfélaga er úr HSSR, Hjálparsevit skáta í Kópavogi og Flugbjörgunarsveitinni.

Síðan hefur þróunin orðið ör og æ fleiri klífa nú í snjó, ís og bergi, eins og tímarit þetta ber með sér. Samtímis hefur getan aukist mikið. Nú eru hér fjallamenn sem geta klifrað erfiðustu kletta og klifurtækni í ís nálgast efri gráður. Um þetta bera ferðir á ýmis fjöll og tinda glögg vitni, t. d. á Púmal, NV-vegg Skessuhorns, Kirkjuna (Tindaborg) í Örfajökli, Vestra-Horn, Hraundranga, Fingurbjörg í Máfabyggum, tinda í Romsdal í Noregi og McKinley-fjall í Alaska (Arnór Guðbjartsson 1979, sjá ÍS-ALP nr. 12).

5.6. Enn virkur FBS-kjarni

Meðan nýtt líf færðist í HSSR og eftir stofnun ÍSALP er til lítill og harðsnúinn kjarni í Flugbjörgunarsveitinni sem stundar Vatnajökuls- og örfæferðir á skíðum af miklum mót. Flestir mannanna eru um leið félagar í ÍSALP, eftir að hann kom til sögunnar. Í

þessum hópi eru m. a. Rúnar Nordquist, Guðjón Halldórsson og síðar Þór Ægisson og Guðjón Ó. Magnússon. Til helstu verka þessa hóps skal tvennt tínt til.

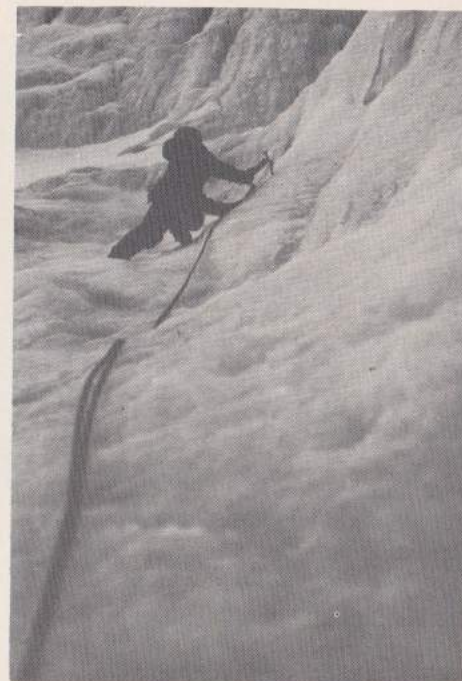
Annað er fyrsta skíðaferð eftir endilöngum Vatnajökli, úr Jökulheimum í Lónsöræfi, en hana fóru sex félagar úr FBS sumarið 1973. Hitt er fyrsta og eina vetrarferð á skíðum yfir endilangt landið, frá austri til vesturs. Sú ferð var farin 1976.

Loks eru ótaldir þeir Magnús Hallgrímsson, sem hefur um langt skeið verið fremstur meðal jafningja í vetrar- og skíðaferðum um hálendi og jökla og Pétur Þorleifsson. Pétur er einn helsti frumkvöðull vélsleðaferða um hálendið og jöklana og auk þess hefur hann ráðið miklu um staðsetningu hinna nýrri jöklaskála.

5.7. Lokaorð.

Með þessum 5. hluta er þá lokið samtíningi okkar um íslenska fjallamennsku frá 1700 til 1977.

Verk forgöngumannanna eiga að vera fjallamönnum dagsins hvatning um leið og

Ísklifur í Esju. Þessi leið er af IV. gráðu. Ljós Snævarr Guðmundsson. Jan. '81.

þau sýna áhugaverða þróun, sem ef til vill má eitthvað læra af.

Vafalaust er sitthvað ótalið eða missagt og verst að einhver nöfn harðsnúinna kvenna eða karla hafa gleymst.

Fjallaannáll hefur birst í tölublöðunum nr. 14, 15, 17, 19 og 21 og biðjum við lesendur að spinna nú áfram söguna.

Ábending:

Í tímariti Jöklarannsóknarfélagsins og Jarðfræðafélagsins, JÖKLI 1980, er samantekt eftir Sigurð Þórarinsson um athyglisverð afrek í fjallamennsku.

Magnús Guðmundsson
Ari Trausti Guðmundsson

Á leið upp Púmal. Ljós Helgi Ben., apríl 1977.

Hefur þú áhuga á að komast til Grænlands?

Tiltölulega auðvelt er fyrir okkur Íslendinga að komast til Grænlands, enda segir sagan okkur að á landnámsöld hafi Íslendingur verið fyrsti Evrópumaðurinn til að finna landið og settist hann þar að ásamt fleiri löndum sínum. Ferðahugur og ævintýraþrá okkar Íslendinga hefur ekki breyst frá þeim tíma því að nú flakka þeir heimshornanna á milli, en áhuginn hefur ekki beinst að hinu „græna“ landi þar sem náttúrufegurð og möguleikar til útivistar eru nánast ótæmandi og þá sérstaklega fjallamennskan.

Ferðanefnd vill nú reka smá áróður um Grænland og hefur hún safnað saman upplýsingum aðallega frá danska alpaklúbbnum um hvernig menn eiga að komast til Grænlands.

1. Flugmiðar til Grænlands má panta í gegnum skrifstofu Flugleiða, eða hjá einhverju hinna smáu flugfélaga svo sem Arnarflugi eða Flugmiðstöðinni. Pantið farið með góðum fyrirvara, 6 mánuði fyrirfram því að sætaframboð er takmarkað.

2. Einu persónuskilríkin sem Íslendingar þurfa á Grænlandi er vegabréf.

3. Fjalla- og klifur leiðangrar þurfa að fá leyfi sem verður að sækja um hjá GRÖNLANDSMINISTERIET, HAUSERGADE 3, DK-1128, COPENHAGEN K, DANMARK, sími 01 126825. Ráðuneytið mun fara fram á og ákveða tryggingagjald fyrir leiðangurinn sem fer eftir því hversu þeir telja áhættuna vera mikla. Þeir sem ætla aðeins í gönguferðir eiga einnig að fá leyfi, en þurfa venjulega ekki að greiða trygginga-

gjald. Umsóknir eiga að berast 6–12 mánuðum fyrir brottför.

4. Kort yfir Grænland fást hjá GEO-DAETISK INSTITUT, RIGSDAGS-GAARDEN 7 DK-1218, COPENHAGEN K, DANMARK. Mælikvarðinn er yfirleitt aðeins 1:250.000.

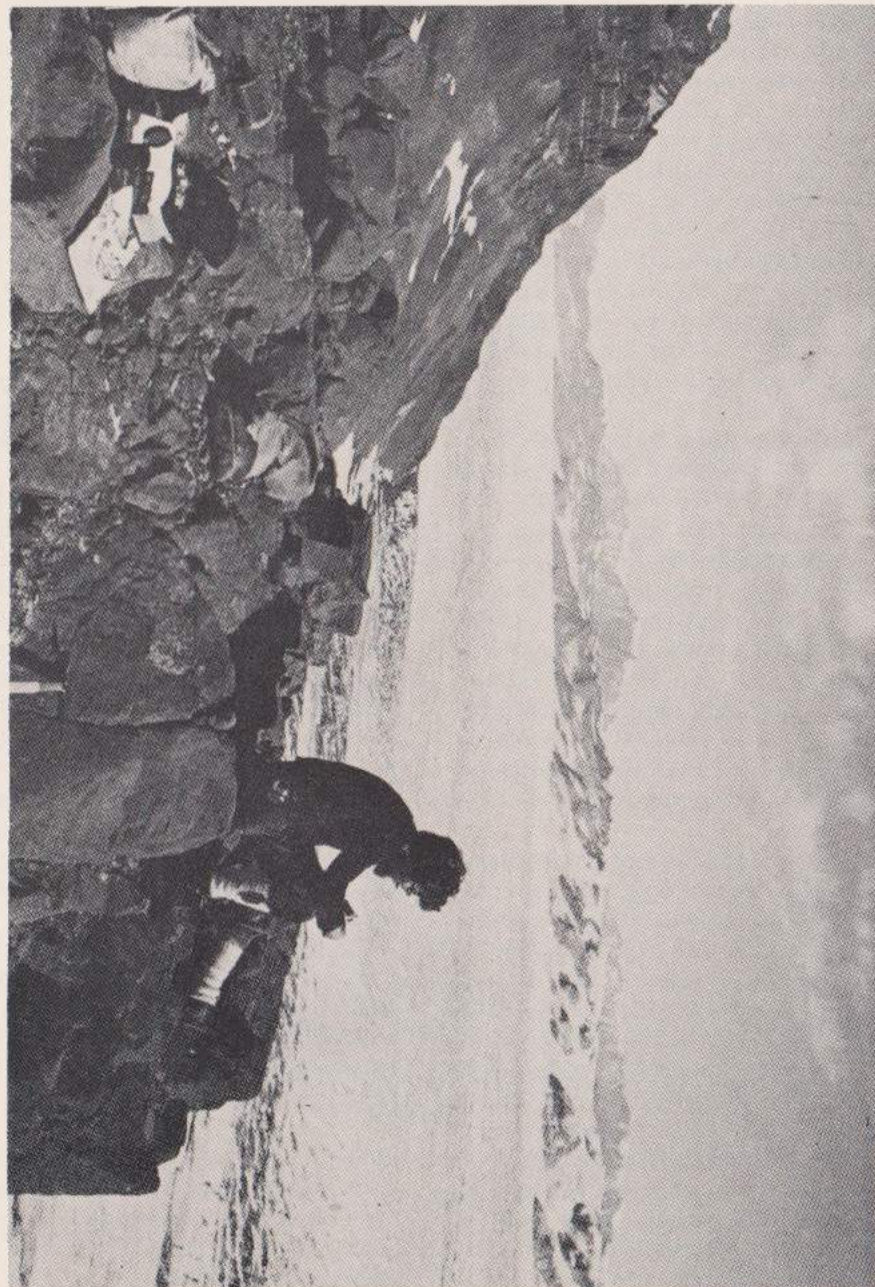
5. Flugfarþegar mega aðeins taka með sér 20 kg af farangri ókeypis í flugvélum. Ef farangur er mikill er hægt að senda hann fyrirfram með skipi til Grænlands. Venjulega þurfa vörurnar að koma til Aalborgar í Danmörku ekki seinna en um miðjan júní. Upplýsingar um verð og ferðir til Grænlands fást hjá, K. G. H., GODSKONTORET, GRÖNLANDSHAVEN, DK-9000 Aalborg, DANMARK, sími 08 157677. Allar vörur verða að vera vel pakkaðar í sjófærum umbúðum og merkt með nafni viðtakanda og ákvörðunarhöfn, dæmi:

Jón Jónsson
Angmagssalik
via Grönlandshaven
DK-9000 Aalborg Øst
DANMARK.

6. Matvæli má kaupa í öllum stærri kaup-túnum á sanngjörnu verði. Hins vegar er úrvalið í litlum og afskekktum þorpum takmarkað. Matvælin í grænenskum verslun-um eru ætluð heimamönnum og ef hópurinn er stór þá er nauðsynlegt að þeir komi með a. m. k. hluta af matnum með sér að heiman.

7. Þegar lent er á Grænlandi kemur upp **vandamálið um áframhaldandi flutning**. Ef þið farið til

Frá Grænlandi. Gumbjarnartell, hæsta fjall Grænlands, 3700 m hátt, sést í fjarska.

- a) **Vestur-Grænlands:** Þá lendið þið á Syðri-Straumfirði eða í Narssarssvag og farið áfram meðfram ströndinni með flugvél, þyrllu, eða bát. Upplýsingar um tímaáætlanir og verð fást hjá K. G. H., TRAFIKKONTORET, GRØNLANDSHAVNEN, DK-9000 AALBORG, DANMARK, sími 08 157677.
- b) **Suður-Grænlands:** Þá er Narssarssuag komustaðurinn og haldið er áfram til Nanortalik með þyrllu eða strandbát. Frá Nanortalik má halda áfram með strandbátum eða leigja trillubát til ákvörðunarstaðarins.
- c) **Austur-Grænlands:** Þá lendið þið í Kulusuk og haldið þaðan áfram til Angmagsalik með þyrllu. Í Angmagssalik er hægt að fá strandbát eða leigja trillubát.
- d) **Norðaustur-Grænlands:** Athyglisverðasta svæðið, en nokkuð erfitt er að komast þangað. Reglubundið flug er aðeins einu sinni í mánuði til Meistaravíkur og erfitt er að fá bát til að flytja ykkur þaðan, en fjöllin eru stutt frá flugvælinum. Einnig má benda á bókina Staunings Alps sem er í bókasafni klúbbsins og fjallar um þetta svæði.

Ódýrast er að ferðast með strandbátum. Ferðir þeirra eru hins vegar strjálar, oft með nokkurra daga millibili. Burðarþol þeirra er einnig oft takmarkað. Að auki er áætlun þeirra bundin og þeir fara ekki endilega þangað sem þið viljið. Ekki er hægt að fá leigðan trillubát fyrirfram, aðeins á staðnum. Verð er breytilegt á milli staða, en fyrir 5-7 manna hóp eru Dkr. 5000 (1980 verðlag) í 6-8 klst. algengt. Þið verðið að gera samning við bátaeigandann fyrir brottförina, og einnig ef nauðsyn krefur, semja um að láta sækja ykkur aftur. Þegar komið er aftur að brottfarar flugvelli ykkar er ráðlegt að staðfesta flug ykkar til baka.

8. Á sumum stöðum, eins og Kulusuk, má leigja þyrllu til flutnings. Þyrlluflug er í umsjá GREENLANDAIR Inc., NYROPSGADE 26, DK-1602, COPENHAGEN V. DANMARK, sími 01 112241 sem veitir frekari upplýsingar.

9. Grænland er land mikilla breytinga og hefur því þótt nauðsynlegt að skammta þar **bjór og brennivín**. Ef heimamenn biðja ykkur um að útvega sér áfengi skulið þið hafa í huga að skömmuninni var komið á eftir þjóðaratkvæðagreiðslu.

10. Það er möguleiki á að komast til Grænlands **með báti** en það er dýrara en með flugi og tekur auk þess miklu lengri tíma.

11. Þegar komið er til Grænlands er ykkur **ráðlagt að láta lögregluna vita** um ferðir ykkar og hvenær þið eruð væntanlegir til baka. Þegar ferðinni er lokið skulið þið láta vita af því. Þetta er ekki nauðsynlegt en er óneitanlega ykkar hagur ef björgunar- og leitaradgerðir reynast nauðsynlegar. Vert er að hafa í huga að björgunarsveitir á Grænlandi eru bæði mannfáar og ekki þjálfadar með fjallabjörgun í huga.

12. Ef ferð ykkar byrjar í **Syðri Straumfirði** þá þurfið þið sérstakt leyfi vegna nálagrar hersstöðvar. Leyfi þetta fæst hjá GRØNLANDSMINISTERIET 6-12 mánuðum fyrir brottför.

13. Eftir **Grænlandsleiðangur** er hefð að skrifa *skýrslu* og senda eintak til DANISH MOUNTAIN CLUB, EXPEDITION COMMITTEE, c/o DOLFI ROTOVNIK, SNEMANDSVEJ 1a. DK-2730, HERLEV, DANMARK.

Ef menn hafa í huga að skreppa til Grænlands þá eru forsvarsmenn klúbbsins reiðubúnir að aðstoða þá við ferðina og undirbúning, enda eru þessar upplýsingar langt frá því að vera fullkomnar.

Ferðanefnd

Styrktaraðilar

Radíóbúðin

Skipholti 19, s. 29800

Formprent

Hverfisgötu 78, s. 25960

Félagar

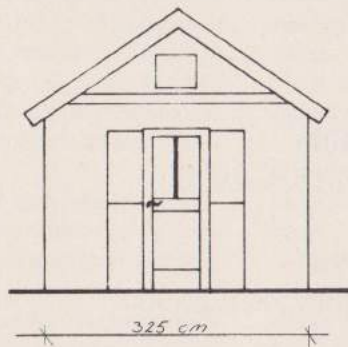
Kaupið eintök af eldri tölublöðum tímarits ÍSALP.

Pau eru til sölu í félagsheimilinu á Grensásveginum og kosta kr. 15.00 stykkið.

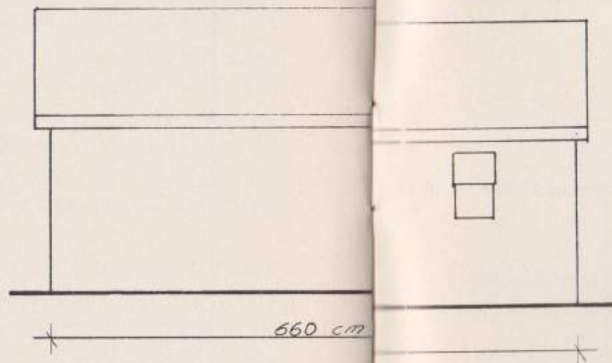
Ritnefnd

Botnssúlaskáli — teikning

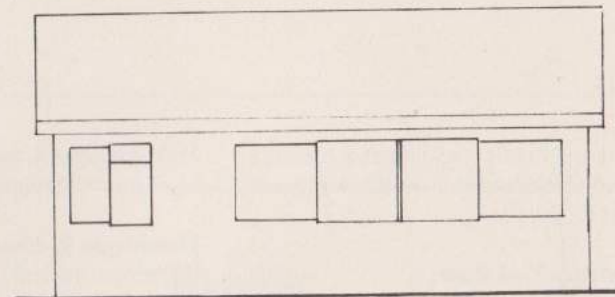
Vesturgafi 1:50

Norðurhlið 1:50

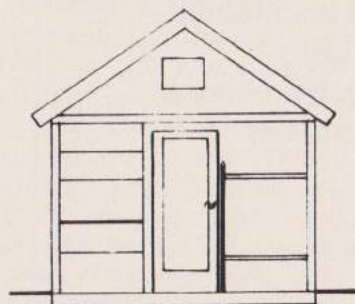

Suðurhlið 1:50

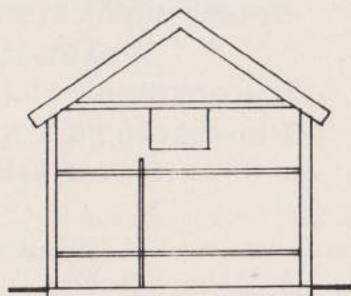

6 tvíbreiðar kójur og
3-4 manna svefaloft yfir
andyri. Samtals 15-16
svefnpláss

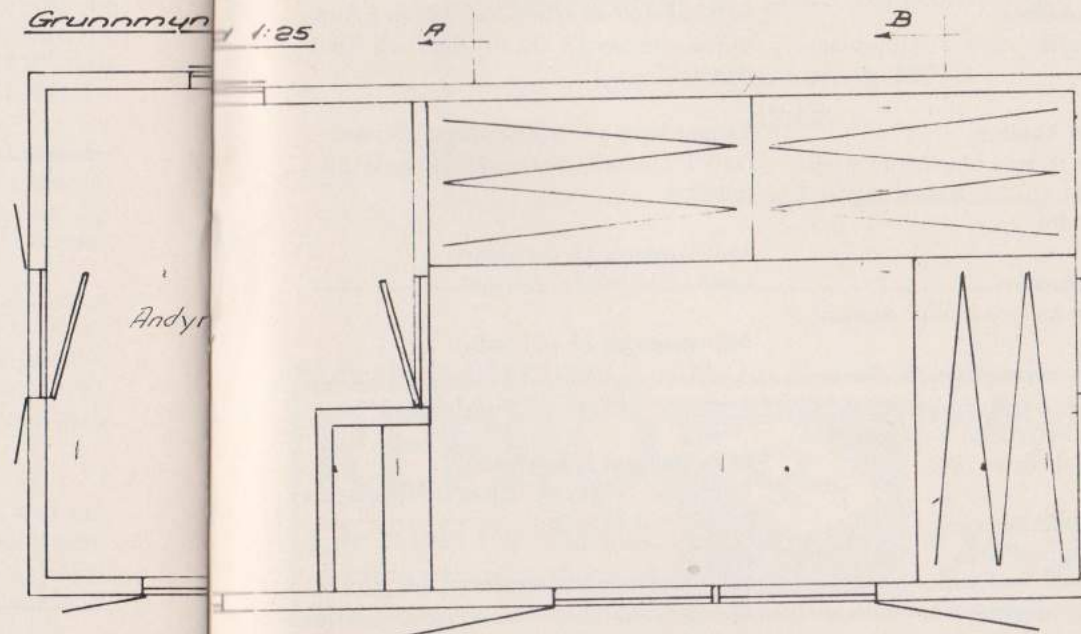
Snið A-A 1:50

Snið B-B 1:50

Grunnmýni 1:25

Ferðir og fundir ÍSALP

Opin hús og fundir eru jafnan í húsnaði ÍSALP að Grensásvegi 5 á miðvikudögum og hefjast kl. 20.30.

Miðvikudagur 7. október:

Opið hús – Pétur Ásbjörnsson sýnir myndir frá námskeiðum og af klifri. Skráning á ís-klifurnámskeið.

Mánudagur 12. október:

Undirbúningsfundur fyrir ísklifurnámskeiðið.

Miðvikudagur 14. október:

Myndasýning að Hótel Loftleiðum í Auditorium-salnum kl. 20.30. Nánar auglýst í félagsmáladálki Mbl.

Föstudagur 16. október:

Undirbúningsfundur fyrir ísklifurnámskeið.

Laugardagur 17. – sunnudagur 18. október:

Ísklifurnámskeið í Gígjökli í umsjón Torfa Hjaltasonar. Hámarksfjöldi á námskeiðinu er 16. Þátttökugjald er kr. 200.

Miðvikudagur 21. október:

Opið hús – bókasafnskvöld.

Miðvikudagur 28. október:

Opið hús – Guðjón Ó. Magnússon segir frá vetrarfjallafatnaði í máli og myndum.

Miðvikudagur 4. nóvember:

Opið hús – skráning á rötunarnámskeið.

Mánudagur 9. nóvember:

Rötunarnámskeið í umsjón Einars H. Haraldssonar. Inni æfing. Úti æfing verður haldin eitt kvöldið í vikunni.

Miðvikudagur 11. nóvember:

Myndakvöld að Hótel Loftleiðum í Auditorium-salnum kl. 20.30. Rætt um Tindfjallaferð.

Laugardagur 14. – sunnudagur 15. nóv.:

Ferð í Tindfjöll. Fararstjóri Ragnar Jóhannsson.

Miðvikudagur 18. nóvember:

Opið hús – bókasafnskvöld.

Miðvikudagur 25. nóvember:

Opið hús – Torfi og Snævarr spjalla um var („bivua“), óvænt eða með ráðum gert.

Miðvikudagur 2. desember:

Opið hús – Sighvatur Blöndahl spjallar um skólafatnað til fjalla.

Miðvikudagur 9. desember:

Myndakvöld að Hótel Loftleiðum í Auditorium-salnum kl. 20.30.

Miðvikudagur 16. desember:

Opið hús – bókasafnskvöld.

Miðvikudagur 23. desember:

Lokað.

Miðvikudagur 30. desember:

Lokað.

Miðvikudagur 13. janúar 1982:

Myndakvöld að Hótel Loftleiðum í Auditorium-salnum kl. 20.30.

Miðvikudagur 10. febrúar:

Aðalfundur – venjuleg aðalfundarstörf.

Til sölu

MOUNTAIN FITZROY fíbersvefnpoki,
litið notaður og í góðu ásigkomulagi.

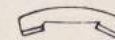
Upplýsingar í síma 34776
Hjalti

REPRÓ

OFFSETVINNA
PRENTHÖNNUN

HVERFISGÖTU 78

25210

VÖRUR SEM VANDAÐ ER TIL

**Camp
Trails**

MoAc

ajungilak.

**Blacks
of Greenock**

ultimaté

Paraboot - Galibier

Kastinger

SKÁTABÚÐIN

SÉRVERSLUN
FYRIR
FJALLA- OG
FERÐAMENN.

SNORRABRAUT 58 SÍMI 12045

Rekin af Hjálparsvéit Skáta Reykjavík